Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2017. gada 7. jūlijā *

Kopējā ārpolitika un drošības politika — Ierobežojoši pasākumi saistībā ar situāciju Ukrainā — Līdzekļu iesaldēšana — To personu, vienību un struktūru saraksts, kurām piemērojama līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana — Prasītāja vārda saglabāšana sarakstā — Pienākums norādīt pamatojumu — Tiesības uz aizstāvību — Tiesības uz īpašumu — Tiesības veikt saimniecisku darbību — Samērīgums — Pilnvaru nepareiza izmantošana — Labas pārvaldības princips — Acīmredzama kļūda vērtējumā

Lieta T-215/15

Mykola Yanovych Azarov, ar dzīvesvietu Kijevā (Ukraina), ko pārstāv *G. Lansky* un *A. Egger*, advokāti,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *J.-P. Hix* un *F. Naert*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, atcelt Padomes 2015. gada 5. marta Lēmumu (KĀDP) 2015/364, ar kuru groza Lēmumu 2014/119/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV 2015, L 62, 25. lpp.), un Padomes 2015. gada 5. marta Īstenošanas regulu (ES) 2015/357, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 208/2014 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV 2015, L 62, 1. lpp.), ciktāl ar šiem tiesību aktiem prasītāja vārds ir paturēts to personu sarakstā, uz kurām attiecas konkrētie ierobežojošie pasākumi.

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs G. Berardis [*G. Berardis*] (referents), tiesneši D. Špīlmans [*D. Spielmann*] un Z. Čehi [*Z. Csehi*],

sekretāre S. Bukšeka Tomaca [*S. Bukšek Tomac*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2016. gada 15. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītājs *Mykola Yanovych Azarov* bija Ukrainas premjerministrs laikā no 2010. gada 11. marta līdz 2014. gada 28. janvārim.

2 Šī lieta ir saistīta ar lietām, kas attiecas uz ierobežojošiem pasākumiem, kas ir noteikti saistībā ar situāciju Ukrainā pēc Kijevas (Ukraina) Neatkarības laukumā notikušo demonstrāciju apspiešanas 2014. gada februārī.

3 2014. gada 5. martā Eiropas Savienības Padome pieņēma Lēmumu 2014/119/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV 2014, L 66, 26. lpp.). Tajā pašā dienā Padome pieņēma Regulu (ES) Nr. 208/2014 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV 2014, L 66, 1. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – "2014. gada marta akti").

4 Lēmuma 2014/119 1. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Tiek iesaldēti visi līdzekļi un saimnieciskie resursi, kas ir pielikumā uzskaitīto personu, kuras ir identificētas kā atbildīgas par Ukrainas valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un personu, kas ir atbildīgas par cilvēktiesību pārkāpumiem Ukrainā, īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē, un ar minētajām personām saistītu fizisku vai juridisku personu, vienību vai struktūru īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē.

2. Pielikumā uzskaitītajām fiziskajām vai juridiskajām personām, vienībām vai struktūrām vai to labā nedara pieejamus, ne tieši, ne netieši, nekādus līdzekļus vai saimnieciskos resursus."

5 Šīs līdzekļu iesaldēšanas nosacījumi ir noteikti nākamajos tā paša panta punktos.

6 Saskaņā ar Lēmumu 2014/119 Regulā Nr. 208/2014 ir prasīts noteikt attiecīgos līdzekļu iesaldēšanas pasākumus un ir paredzēti līdzekļu iesaldēšanas nosacījumi, kuri būtībā ir tādi paši kā minētajā lēmumā.

7 To personu vārdi, uz kurām attiecas 2014. gada marta akti, ir atrodami identiskā sarakstā, kas ir iekļauts Lēmuma 2014/119 pielikumā un Regulas Nr. 208/2014 I pielikumā (turpmāk tekstā – "saraksts"), tostarp norādot viņu iekļaušanas pamatojumu.

8 Prasītāja vārds sarakstā bija norādīts ar identificējošo informāciju "Ukrainas premjerministrs līdz 2014. gada janvārim" un šādu pamatojumu:

"Persona, pret kuru vērsts kriminālprocess Ukrainā, lai izmeklētu noziedzīgus nodarījumus saistībā ar Ukrainas valsts līdzekļu piesavināšanos un to nelikumīgu pārvietošanu ārpus Ukrainas".

9 2014. gada 6. martā Padome *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēja Paziņojumu to personu ievērībai, kurām piemēro ierobežojošos pasākumus, kas ir noteikti ar Lēmumu 2014/119 un Regulu Nr. 208/2014 (OV 2014, C 66, 1. lpp.). Saskaņā ar šo paziņojumu "attiecīgās personas, pievienojot apliecinājuma dokumentus, var iesniegt Padomei lūgumu pārskatīt lēmumu par viņu iekļaušanu [..] sarakstos [..]".

10 2014. gada 12. maijā prasītājs cēla prasību par Lēmuma 2014/119, kā arī Regulas Nr. 208/2014 atcelšanu. Šī prasība tika reģistrēta Vispārējās tiesas kancelejā ar numuru T-331/14.

11 2015. gada 29. janvārī Padome pieņēma Lēmumu (KĀDP) 2015/143, ar ko groza Lēmumu 2014/119 (OV 2015, L 24, 16. lpp.), un Īstenošanas regulu (ES) 2015/138, ar ko groza Regulu Nr. 208/2014 (OV 2015, L 24, 1. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – "2015. gada janvāra akti").

12 Ar Lēmumu 2015/143 no 2015. gada 31. janvāra tika precizēti kritēriji to personu iekļaušanai sarakstā, uz kurām attiecas līdzekļu iesaldēšana. Konkrēti, Lēmuma 2014/119 1. panta 1. punkts tika aizstāts ar šādu tekstu:

"1. Tiek iesaldēti visi līdzekļi un saimnieciskie resursi, kas ir pielikumā uzskaitīto personu, kuras ir identificētas kā tādas, kas ir atbildīgas par Ukrainas valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un personu, kas ir atbildīgas par cilvēktiesību pārkāpumiem Ukrainā, īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē, un ar minētajām personām saistītu fizisku vai juridisku personu, vienību vai struktūru īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē.

Šajā lēmumā personas, kas ir identificētas kā tādas, kas ir atbildīgas par Ukrainas valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, ietver arī tādas personas, saistībā ar kurām Ukrainas iestādes veic izmeklēšanu:

a) par Ukrainas publisko līdzekļu vai aktīvu nelikumīgu piesavināšanos vai par līdzdalību tādā darbībā; vai

b) par amatpersonas dienesta stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, lai panāktu nepamatotas priekšrocības sev vai trešai personai, tādējādi radot zaudējumus Ukrainas publiskajiem līdzekļiem vai aktīviem, vai par līdzdalību tādā darbībā."

13 Ar Regulu 2015/138 Regula Nr. 208/2014 tika grozīta atbilstoši Lēmumam 2015/143.

14 Padome ar 2015. gada 2. februāra vēstuli informēja prasītāju par savu nodomu atstāt spēkā ierobežojošos pasākumus attiecībā pret viņu un nosūtīja viņam ar 2014. gada 10. oktobri datētu vēstuli [konfidenciāla informācija] [1] (turpmāk tekstā – "2014. gada 10. oktobra vēstule"), informējot viņu par iespēju sniegt savus apsvērumus. Ar 2015. gada 18. februāra vēstuli prasītājs iesniedza savus apsvērumus.

15 2015. gada 5. martā Padome pieņēma Lēmumu (KĀDP) 2015/364, ar kuru groza Lēmumu 2014/119 (OV 2015, L 62, 25. lpp.), un Īstenošanas regulu (ES) 2015/357 ar kuru īsteno Regulu Nr. 208/2014 (OV 2015, L 62, 1. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – "apstrīdētie akti").

16 Ar Lēmumu 2015/364 tika grozīts Lēmuma 2014/119 5. pants, pagarinot pret prasītāju noteiktos ierobežojošos pasākumus līdz 2016. gada 6. martam. Līdz ar to saraksts tika aizstāts atbilstoši apstrīdētajiem aktiem.

17 Pēc šiem grozījumiem prasītāja vārds sarakstā tika atstāts ar identificējošo informāciju "Ukrainas premjerministrs līdz 2014. gada janvārim" un šādu jaunu pamatojumu:

"Persona, pret kuru Ukrainas iestādes veic kriminālprocesu par publisko līdzekļu vai aktīvu nelikumīgu piesavināšanos."

18 Padome ar 2015. gada 6. marta vēstuli informēja prasītāju par ierobežojošo pasākumu atstāšanu spēkā attiecībā uz viņu.

1 — Aizsegti konfidenciāli dati.

Fakti pēc prasības celšanas

19 Vispārējā tiesa ar 2016. gada 28. janvāra spriedumu *Azarov*/Padome (T-331/14, EU:T:2016:49) atcēla Lēmumu 2014/119 un Regulu Nr. 208/2014, ciktāl šie tiesību akti attiecās uz prasītāju.

20 2016. gada 4. martā Padome pieņēma Lēmumu (KĀDP) 2016/318, ar ko groza Lēmumu 2014/119 (OV 2016, L 60, 76. lpp.), un Regulu (ES) 2016/311, ar ko īsteno Regulu Nr. 208/2014 (OV 2016, L 60, 1. lpp.). Ar šiem aktiem ierobežojošo pasākumu spēkā esamība, tostarp attiecībā uz prasītāju, tika pagarināta līdz 2017. gada 6. martam.

21 Par Lēmumu 2016/318 un Īstenošanas regulu 2016/311 prasītājs 2016. gada 27. aprīlī Vispārējā tiesā ir cēlis jaunu prasību (lieta T-190/16, *Azarov*/Padome).

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

22 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 29. aprīlī, prasītājs cēla šo prasību. Viņš arī iesniedza pieteikumu izskatīt lietu paātrinātā procesā saskaņā ar 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 76.a pantu.

23 Ar 2015. gada 28. maija lēmumu Vispārējā tiesa (devītā palāta) noraidīja pieteikumu izskatīt lietu paātrinātā procesā.

24 2015. gada 7. jūlijā Padome iesniedza iebildumu rakstu. Padome 2015. gada 8. jūlijā saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 66. pantu iesniedza arī pamatotu lūgumu, lai panāktu, ka atsevišķi iebildumu raksta pielikumā pievienotie dokumenti netiek citēti ar šo lietu saistītajos dokumentos, kas ir publiski pieejami. Prasītājs paziņoja savus iebildumus attiecībā uz pieteikumu par konfidencialitātes ievērošanu.

25 2015. gada 27. augustā prasītājs un 2015. gada 12. oktobrī Padome iesniedza attiecīgi repliku un atbildes rakstu uz repliku.

26 2015. gada 14. oktobrī Padome saskaņā ar Reglamenta 66. pantu iesniedza pamatotu lūgumu, lai panāktu, ka prasības pieteikuma viena pielikuma un atbildes raksta uz repliku viena pielikuma saturs netiek citēts ar šo lietu saistītajos dokumentos, kas ir publiski pieejami.

27 Tā kā tika mainīts Vispārējās tiesas palātu sastāvs, tiesnesis referents tika norīkots uz sesto palātu, kurai šī lieta tādējādi tika nodota izskatīšanai.

28 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (sestā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.

29 Tiesas sēdē 2016. gada 15. decembrī tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem.

30 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētos aktus, ciktāl tie attiecas uz prasītāju;

— veikt atsevišķus procesa organizatoriskos pasākumus;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

31 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— pakārtoti, atzīt, ka Lēmuma 2015/364 sekas tiek atstātas spēkā, līdz stājas spēkā Īstenošanas regulas 2015/357 daļēja atcelšana;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

32 Savas prasības pamatojumam prasītājs izvirza piecus pamatus par, pirmkārt, pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, otrkārt, pamattiesību pārkāpumu, treškārt, pilnvaru nepareizu izmantošanu, ceturtkārt, labas pārvaldības principa pārkāpumu un, piektkārt, acīmredzamu kļūdu novērtējumā.

Par pirmo pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

33 Prasītājs apgalvo, ka Padomes lēmums saglabāt viņa vārdu sarakstā nav pamatots. It īpaši norādes saistībā ar "pamatojumu iekļaušanai sarakstā" nepaskaidrojot ne konkrētus un specifiskus iemeslus, ne juridiskos un faktiskos apstākļus, kas ir noveduši pie apstrīdēto aktu pieņemšanas, un tātad tie neatbilstot judikatūrā noteiktajām prasībām pamatojuma norādīšanas un tiesību uz aizstāvību ievērošanas jomā. Turklāt fakts, ka Padome nav paziņojusi minēto pamatojumu ne vienlaikus ar ierobežojošo pasākumu noteikšanu, ne uzreiz, tiklīdz tas bija iespējams, pēc to noteikšanas, esot kvalificējams kā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. panta pārkāpums.

34 Prasītājs turklāt apgalvo, ka apstrīdēto aktu pamatojumi, kur ir norādīts, ka pret viņu "[tiek veikts] kriminālproces[s]", neatbilst patiesībai, jo kriminālprocess, kas ir uzsākts pret viņu, esot tikai pašā sākuma stadijā. Turklāt fakts, ka prasītājam tiek pārmesta līdzekļu piesavināšanās, neesot pamatots. No dokumenta, uz kura esot balstījusies Padome, neizrietot, ka tajā aplūkotie fakti būtu kvalificējami kā līdzekļu piesavināšanās.

35 Savā replikā prasītājs turklāt pārmet Padomei, ka tā ir vienīgi atkārtojusi to, kas ir minēts no Ukrainas iestādēm nākošajos dokumentos, neveicot autonomu novērtējumu.

36 Padome apstrīd prasītāja argumentus.

37 Saskaņā ar LESD 296. panta otro daļu "tiesību aktos ir sniegts to pieņemšanas pamatojums".

38 Atbilstoši Hartas, kurai ar LES 6. panta 1. punktu ir atzīts tāds pats juridiskais spēks kā Līgumiem, 41. panta 2. punkta c) apakšpunktam tiesības uz labu pārvaldību tostarp ietver "pārvaldes pienākumu pamatot savus lēmumus".

39 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamatojumam, kas prasīts LESD 296. pantā un Hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunktā, ir jābūt atbilstošam attiecīgā akta būtībai un kontekstam, kādā tas ticis pieņemts. Tam skaidri un neapšaubāmi jāparāda tās iestādes argumentācija, kas ir pieņēmusi attiecīgo aktu, tādā veidā, kas ieinteresētajām personām sniegtu iespēju iepazīties ar veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai – veikt pārbaudi. Prasība sniegt pamatojumu ir jāizvērtē atkarībā no konkrētās lietas apstākļiem (skat. spriedumu, 2016. gada 14. aprīlis, *Ben Ali*/Padome, T-200/14, nav publicēts, EU:T:2016:216, 94. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu uzskaitīti visi atbilstošie faktu un tiesību apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums atbilst LESD 296. pantā un Hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunktā noteiktajām prasībām, ir jānovērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu juridisko noteikumu, kas regulē attiecīgo jomu, kopumu. Tādējādi, pirmkārt, nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts attiecīgajai personai zināmos apstākļos, kas ļauj tai izprast pret to noteiktā pasākuma apmēru. Otrkārt, lēmuma pamatojuma precizitātes pakāpei ir jābūt samērīgai ar materiālajām iespējām un tehniskajiem nosacījumiem vai termiņu, kurā tas jāsniedz (skat. spriedumu, 2016. gada 14. aprīlis, *Ben Ali*/Padome, T-200/14, nav publicēts, EU:T:2016:216, 95. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 It īpaši līdzekļu iesaldēšanas pasākuma pamatojums principā nevar sastāvēt tikai no vispārīga un uz stereotipiem balstīta formulējuma. Ievērojot iepriekš šī sprieduma 40. punktā minētos ierobežojumus, ar šādu pasākumu, gluži pretēji, ir jānorāda uz īpašajiem un konkrētajiem iemesliem, kuru dēļ Padome uzskata, ka attiecīgais tiesiskais regulējums ir piemērojams attiecīgajai personai (skat. spriedumu, 2016. gada 14. aprīlis, *Ben Ali*/Padome, T-200/14, nav publicēts, EU:T:2016:216, 96. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Visbeidzot ir jāatgādina arī, ka pienākums pamatot lēmumus ir būtiska formas prasība, kas ir jānošķir no jautājuma par motivācijas pamatotību, kura attiecas uz strīdīgā akta tiesiskumu pēc būtības. Akta pamatojumu veido formāls to pamatu izklāsts, uz kuriem šis lēmums ir balstīts. Ja šajos pamatos ir pieļautas kļūdas, tās skar lēmuma likumību pēc būtības, nevis tā pamatojumu, kas var būt pietiekams, pat izklāstot kļūdainus pamatus (spriedumi, 2001. gada 22. marts, Francija/Komisija, C-17/99, EU:C:2001:178, 35. punkts, un 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 60. un 61. punkts).

43 Šajā lietā ir jānorāda, ka prasītāja vārda iekļaušanas sarakstā pamatojums atbilstoši grozījumiem, kas tika izdarīti, to saglabājot sarakstā, ar apstrīdētajiem aktiem (skat. iepriekš 17. punktu), ir specifisks un konkrēts un tajā ir minēti fakti, kas veido minētās saglabāšanas sarakstā pamatu, proti, apstāklis, ka Ukrainas iestādes pret viņu ir uzsākušas kriminālprocesu par valsts līdzekļu vai aktīvu piesavināšanos.

44 Turklāt ierobežojošo pasākumu paturēšana spēkā attiecībā pret prasītāju notika viņam zināmā kontekstā, ko viņš uzzināja no sarakstes ar Padomi ar 2014. gada 10. oktobra vēstuli, ar kuru šī pēdējā pamatoja minēto pasākumu paturēšanu spēkā (šajā ziņā skat. spriedumus, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 53. un 54. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2013. gada 6. septembris, *Bank Melli Iran*/Padome, T-35/10 un T-7/11, EU:T:2013:397, 88. punkts). Šajā vēstulē ir norādīti [*konfidenciāla informācija*]. Turklāt minētajā kontekstā ietilpst arī prasītāja un Padomes sarakste saistībā ar lietu, kurā tika taisīts 2016. gada 28. janvāra spriedums *Azarov*/Padome (T-331/14, EU:T:2016:49).

45 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāsecina, ka apstrīdētajos aktos ir juridiski pietiekami izklāstīti tiesību un faktiskie apstākļi, kas šo aktu autora ieskatā veido to pamatojumu.

46 Šis secinājums nevar tikt atspēkots ar prasītāja argumentiem.

47 Pirmkārt, attiecībā uz iekļaušanas sarakstā it kā uz stereotipiem balstīto pamatojumu ir jānorāda, ka, lai gan šajā pamatojumā norādītie apsvērumi ir tādi paši kā apsvērumi, uz kuru pamata ierobežojoši pasākumi tiek piemēroti pārējām sarakstā minētajām fiziskajām personām, tomēr tie ir vērsti uz to, lai aprakstītu konkrēto prasītāja situāciju, uz kuru – tāpat kā citām personām – Padomes ieskatā ir attiekušies tiesas procesi, kam ir saistība ar izmeklēšanu par valsts līdzekļu piesavināšanos Ukrainā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Ezz* u.c./Padome, T-256/11, EU:T:2014:93, 115. punkts).

48 Otrkārt, attiecībā uz atšķirību starp apstrīdētajos aktos iekļauto pamatojumu un to, kas ir iekļauts 2014. gada marta aktos, ir jākonstatē, kā to arī uzsver Padome, ka, tā kā apstrīdēto aktu pamatojums bija pietiekams, apstāklis, ka citos aktos ietvertais pamatojums nedaudz atšķiras, nevar būt iemesls apstrīdēto aktu prettiesiskumam.

49 Treškārt, attiecībā uz prasītāja apgalvojumu par to, ka apstrīdētajos aktos ietvertais pamatojums novirzoties no 2014. gada 10. oktobra vēstulē minētajiem apstākļiem, ir jākonstatē, ka šajā vēstulē ir atsauce uz [*konfidenciāla informācija*]. Faktam, ka šajā vēstulē ir arī atsauce uz [*konfidenciāla informācija*], nav nozīmes saistībā ar apgalvotu pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

50 Visbeidzot, attiecībā uz prasītāja argumentiem par pamatojuma ticamību ir jākonstatē, ka tie attiecas uz pamatojuma pamatotību, tātad saskaņā ar iepriekš 42. punktā minēto judikatūru tie tiks aplūkoti vēlāk saistībā ar piekto pamatu.

51 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu – pamattiesību pārkāpumu

52 Šis pamats ir iedalīts četrās daļās attiecīgi par tiesību uz īpašumu pārkāpumu, tiesību veikt saimniecisku darbību pārkāpumu, attiecīgo ierobežojošo pasākumu nesamērīgo raksturu un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

53 Iesākumā ir jāapskata ceturtā daļa par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, pēc tam secīgi daļas par tiesību uz īpašumu pārkāpumu, tiesību veikt saimniecisku darbību pārkāpumu un attiecīgo ierobežojošo pasākumu nesamērīgo raksturu.

Par ceturto daļu – tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

54 Prasītājs būtībā pārmet Padomei, ka tā ir pārkāpusi viņa tiesības tikt uzklausītam, ciktāl tā viņam esot paziņojusi informāciju, kas nebija pietiekami precīza, lai viņš varētu lietderīgi darīt zināmu savu viedokli par pret viņu konstatētajiem pierādījumiem. Konkrētāk, 2014. gada 10. oktobra vēstulē esot ietverti vispārīgi un neprecīzi apsvērumi, kas neatbilstot prasībām par efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Turklāt Padome neesot ņēmusi vērā prasītāja apsvērumus, lai pierādītu, ka tas nevarēja izdarīt viņam pārmestos pārkāpumus. Turklāt Padome arī neesot ņēmusi vērā daudzos Ukrainas iestāžu izdarītos 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") pārkāpumus.

55 Padome apstrīd prasītāja argumentus.

56 Iesākumā ir jāatgādina, ka pamattiesības uz tiesību uz aizstāvību ievērošanu procedūrā pirms ierobežojoša pasākuma noteikšanas ir tieši paredzētas Hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 21. decembris, Francija/*People's Mojahedin Organization of Iran* (C-27/09 P, EU:C:2011:853, 66. punkts).

57 Nākamā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu gadījumā, ar kuru sarakstā tiek paturēts personas vārds vai vienības nosaukums, kas jau ir iekļauts to personu un vienību, kuru līdzekļi ir iesaldēti, sarakstā, pirms šāda lēmuma pieņemšanas principā ir jāpaziņo apsūdzības pamatā esošā informācija, kā arī attiecīgajai personai vai vienībai ir jādod iespēja tikt uzklausītām (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 21. decembris, Francija/*People's Mojahedin Organization of Iran* (C-27/09 P, EU:C:2011:853, 62. punkts).

58 Šīs tiesības tikt iepriekš uzklausītam ir jāievēro, tiklīdz Padome ir konstatējusi jaunus pierādījumus pret personu, pret ko ir noteikti ierobežojoši pasākumi un kuras vārds ir paturēts attiecīgajā sarakstā (spriedumi, 2015. gada 18. jūnijs, *Ipatau*/Padome, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 26. punkts, un 2013. gada 13. septembris, *Makhlouf*/Padome, T-383/11, EU:T:2013:431, 43. punkts).

59 Šajā lietā ir jāatzīmē, ka Lēmuma 2014/119 2. panta 2. un 3. punktā un Regulas Nr. 208/2014 14. panta 2. un 3. punktā ir noteikts, ka Padome savu lēmumu, tostarp pamatojumu iekļaušanai sarakstā, paziņo attiecīgajai fiziskajai vai juridiskajai personai, vienībai vai struktūrai tieši, ja tās adrese ir zināma, vai publicējot paziņojumu, dodot šai personai iespēju iesniegt savus apsvērumus. Ja tiek iesniegti apsvērumi vai jauni būtiski pierādījumi, Padome pārskata savu lēmumu un par to informē attiecīgo personu, vienību vai struktūru. Turklāt saskaņā ar minētā lēmuma 5. panta trešo daļu iekļaušanas lēmums tiek pastāvīgi pārskatīts un saskaņā ar Regulas Nr. 208/2014 14. panta 4. punktu saraksts tiek pārskatīts ar regulāriem intervāliem un vismaz reizi gadā. Apstrīdētie akti ir pamatoti ar šiem sākotnējiem aktiem, kas ir 2014. gada marta akti, un to sekas ir tādas, ka tiek pagarināta līdzekļu iesaldēšanas spēkā esamība pēc Padomes veiktās iepriekš minētās saraksta pārskatīšanas.

60 Šajā ziņā, ņemot vērā iepriekš 58. punktā izklāstīto no judikatūras izrietošo principu, ir jānorāda, ka Padome, tai paturot prasītāja vārdu sarakstā, konstatēja jaunus pierādījumus, kuri vēl nebija paziņoti prasītājam pēc viņa vārda sākotnējās iekļaušanas sarakstā.

61 Pirmkārt, apstrīdēto aktu pamatojums nesakrīt ar to, kāds tas bija pirmajai prasītāja vārda iekļaušanai sarakstā (skat. iepriekš 8. un 17. punktu). Otrkārt, Padome pamatojas uz jauniem pierādījumu elementiem, proti, uz 2014. gada 10. oktobra vēstuli.

62 Līdz ar to Padomei bija pienākums uzklausīt prasītāju pirms minēto aktu pieņemšanas.

63 No lietas materiāliem izriet, ka ar 2015. gada 2. februāra vēstuli Padome, pēc tam, kad tā bija vērsusi prasītāja uzmanību uz faktu, ka iekļaušanas sarakstā kritērijs bija grozīts ar 2015. gada janvāra aktiem (skat. iepriekš 12. un 13. punktu), kuri bija pievienoti šai vēstulei, un pēc prasītāja argumentu izskatīšanas, kas tai bija darīti zināmi, darīja zināmu šim pēdējam, ka tās nolūks ir paturēt spēkā pret viņu noteiktos ierobežojošos pasākumus. Tādējādi Padome ir atsaukusies uz 2014. gada 10. oktobra vēstuli, kas bija pievienota 2015. gada 2. februāra vēstulei kā pierādījums, ar ko ir attaisnota prasītāja vārda iekļaušana sarakstā, un tam galu galā ir devusi iespēju izteikt apsvērumus. Ar 2015. gada 18. februāra vēstuli prasītājs tik tiešām vērsās Padomē rakstveidā, tai iesniedzot papildu pierādījumus sava lūguma veikt viņa vārda iekļaušanas sarakstā pārskatīšanu atbalstam.

64 Turklāt uzreiz pēc apstrīdēto aktu pieņemšanas Padome ar 2015. gada 6. marta vēstuli atbildēja uz prasītāja apsvērumiem, kas bija izteikti 2015. gada 18. februāra vēstulē, tos noraidīdama. Turklāt Padome tam nodeva apstrīdētos aktus un deva iespēju izteikt vēlākos apsvērumus. Ar 2015. gada 27. marta vēstuli Padome arī apmierināja prasītāja 2015. gada 9. marta e-pastā ietverto lūgumu piekļūt noteiktiem Padomes dokumentiem.

65 Ievērojot šos apstākļus, ir jāsecina, ka Padome ir izpildījusi savus pienākumus attiecībā uz prasītāja tiesību uz aizstāvību ievērošanu procesā, kura noslēgumā tika pieņemti apstrīdētie akti. Ir jākonstatē, ka prasītājam bija piekļuve informācijai un pierādījumiem, ar ko tika pamatota pret viņu noteikto ierobežojošo pasākumu paturēšana spēkā, un viņš savai aizstāvībai varēja laikus iesniegt apsvērumus un celt šo prasību, atsaucoties uz atbilstošajiem lietas materiālu aspektiem.

66 Šis secinājums nevar tikt atspēkots ar pārējiem prasītāja izvirzītajiem argumentiem.

67 Pirmkārt, ir jānorāda, kā to ir norādījusi arī Padome, ka prasītāja apgalvojumi attiecībā uz tam paziņotās informācijas vispārīgo un neprecīzo raksturu drīzāk ir saistāmi ar apgalvotu Padomes pārkāpto pienākumu norādīt pamatojumu. Šajā ziņā tātad ir jāizdara atsauce uz apsvērumiem, kas ir izdarīti iepriekš saistībā ar pirmā pamata izvērtējumu.

68 Otrkārt, attiecībā uz prasītāja argumentiem saistībā ar apgalvoto Ukrainas iestāžu izdarīto tā tiesību uz aizstāvību pārkāpumu ir jānorāda, tāpat kā to ir izdarījusi Padome, ka prasītājs nevar atsaukties uz apgalvotu minēto tiesību pārkāpumu vai jebkuru citu pārkāpumu saistībā ar pašlaik notiekošiem procesiem Ukrainā, lai apgalvotu savu tiesību uz aizstāvību pārkāpumu saistībā ar procedūru, kuras noslēgumā Padome ir pagarinājusi attiecīgo ierobežojošo pasākumu spēkā esamību, jo tiesību uz aizstāvību pārkāpums var attiekties vienīgi uz tādu šo tiesību pārkāpumu, ko ir izdarījušas Eiropas Savienības iestādes. Turklāt konkrētāk attiecībā uz apgalvoto atteikuma piekļuvei lietas materiāliem prettiesiskumu, kas esot pierādīts ar Kijevas Pečerskas rajona tiesas 2015. gada 5. marta nolēmumu, pietiek konstatēt, ka šis tiesas nolēmums ir pieņemts tajā pašā dienā, kurā tika pieņemti apstrīdētie akti, un šī iemesla dēļ tam nevar būt nekādas ietekmes uz to tiesiskumu.

69 Treškārt, attiecībā uz argumentu par to, ka Padome esot aprobežojusies vienīgi ar saņemto informāciju no [*konfidenciāla informācija*], nejautājot pēc papildu informācijas, ņemot vērā visus prasītāja iesniegtos pierādījumus, ir jānorāda, ka šāds arguments nenozīmē, ka prasītājam nebūtu bijusi iespēja darīt zināmu savu viedokli, un tātad tas nevar tikt raksturots kā viņa tiesību uz aizstāvību pārkāpums.

70 Turklāt, ciktāl šis arguments ir jāsaprot kā tāds, ar ko būtībā tiek apgalvota Padomes izdarīta acīmredzama kļūda vērtējumā, ņemot vērā pierādījumus, kādi bija tās rīcībā, tas ir jāaplūko tālāk saistībā ar piekto pamatu.

71 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, otrā pamata ceturtā daļa ir jānoraida.

Par pirmo daļu – tiesību uz īpašumu pārkāpumu

72 Prasītājs uzskata, ka ar apstrīdētajiem aktiem ir pārkāptas viņa tiesības uz īpašumu, kas ir aizsargātas ar Hartas 17. panta 1. punktu. Viņš apgalvo, ka pret viņu noteiktā līdzekļu iesaldēšana faktiski nozīmējot ekspropriāciju, un tas turklāt arī izrietot no Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras. Ar apstrīdētajiem aktiem noteiktie ierobežojumi balstoties tikai uz parastiem apgalvojumiem, un tie esot noteikti, neievērojot Savienības tiesībās noteiktās procesuālās garantijas. Kā apgalvo prasītājs, Padome nav pierādījusi, ka apstrīdēto aktu pieņemšanas brīdī pret viņu jau tika veikta kriminālvajāšana par iekļaušanas sarakstā pamatojumā norādītajiem faktiem. Līdz ar to prasītāja tiesību uz īpašumu ierobežojums nevarot tikt uzskatīts par "noteikt[u] tiesību aktos" Hartas 52. panta 1. punkta izpratnē. Turklāt Padome neesot pierādījusi, ka pastāv apstākļi, kas ļautu attaisnot pamattiesību pārkāpumus.

73 Padome apstrīd prasītāja argumentus.

74 Saskaņā ar Hartas 17. panta 1. punktu:

"Ikvienai personai ir tiesības uz īpašumu, kas iegūts likumīgi, tiesības to lietot un atsavināt, kā arī tiesības attiecībā uz to dot rīkojumu savas nāves gadījumam. Nevienam nedrīkst atņemt īpašumu, ja vien tas nav jādara sabiedrības interesēs, kā arī gadījumos un apstākļos, kuri ir paredzēti tiesību aktos, ar noteikumu, ka par zaudējumiem laikus izmaksā taisnīgu kompensāciju. Īpašuma izmantošanu var noteikt ar tiesību aktiem, ciktāl tas nepieciešams vispārējās interesēs."

75 Saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punktu, pirmkārt, visiem šajā Hartā atzīto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem ir jābūt noteiktiem tiesību aktos un tajos jārespektē šo tiesību un brīvību būtība, un, otrkārt, ievērojot proporcionalitātes principu, ierobežojumus drīkst uzlikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.

76 Saskaņā ar judikatūru līdzekļu iesaldēšanas pasākums neapstrīdami nozīmē tiesību uz īpašumu ierobežojumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2008. gada 3. septembris, *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, C-402/05 P un C-415/05 P, EU:C:2008:461, 358. punkts).

77 Šajā lietā ir taisnība, ka prasītāja tiesības uz īpašumu ir ierobežotas, jo viņš tostarp nevar rīkoties ar saviem līdzekļiem, kas atrodas Savienības teritorijā, ja vien netiek saņemtas īpašas atļaujas, un ka nekādi līdzekļi un nekādi saimnieciskie resursi nevar tikt tieši vai netieši nodoti viņa rīcībā. Tā kā apstrīdēto aktu sekas ir tādas, ka prasītāja līdzekļu iesaldēšana tika pagarināta līdz 2016. gada 6. martam, ar tiem katrā ziņā līdz šim datumam tika ierobežota prasītāja tiesību uz īpašumu izmantošana.

78 Tomēr Hartas 17. panta 1. punktā aizsargātās tiesības uz īpašumu nav absolūta prerogatīva, un līdz ar to tām var tikt piemēroti ierobežojumi, ievērojot Hartas 52. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus (skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Ezz* u.c./Padome, T-256/11, EU:T:2014:93, 195. punkts un tajā minētā judikatūra).

79 Kā izriet no minētā Hartas 52. panta 1. punkta, šo tiesību ierobežojumam, lai tas būtu atbilstošs Savienības tiesībām, ir jāatbilst trīs nosacījumiem.

80 Pirmkārt, ierobežojumam ir jābūt "noteikt[am] tiesību aktos". Citiem vārdiem sakot, attiecīgajam pasākumam ir jābūt ar juridisko pamatu. Otrkārt, tam ir jāatbilst vispārējas nozīmes mērķim, ko atzinusi Savienība. Starp šiem mērķiem ietilpst tie, kas ir noteikti saistībā ar kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP) un kas ir minēti LES 21. panta 2. punktā. Treškārt, ierobežojums nedrīkst būt pārmērīgs. Pirmām kārtām, tam ir jābūt nepieciešamam un samērīgam ar noteikto mērķi. Otrām kārtām, nedrīkst tikt aizskarts attiecīgo tiesību vai brīvības "būtiskais saturs", proti, būtība (skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Ezz* u.c./Padome, T-256/11, EU:T:2014:93, 197.–200. punkts un tajos minētā judikatūra).

81 Šajā lietā katrs no šiem trijiem nosacījumiem ir izpildīts.

82 Pirmkārt, ierobežojums ir "noteikt[s] tiesību aktos", jo prasītāja vārda saglabāšana sarakstā atbilst iekļaušanas kritērijam, kas sākotnēji bija paredzēts ar Lēmuma 2014/119, kurā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2015/143, 1. panta 1. punktu, šis kritērijs nav grozīts ar apstrīdētajiem aktiem un tajā ir izdarīta atsauce uz kriminālprocesa pastāvēšanu pret personu, kura tiek apsūdzēta par faktiem saistībā ar valsts līdzekļu piesavināšanos.

83 Otrkārt, ir jākonstatē, ka apstrīdētie akti ir saderīgi ar LES 21. panta 2. punkta b) apakšpunktā minēto mērķi, kā tas izriet no Lēmuma 2014/119 2. apsvēruma, atbilstoši kuram attiecīgo ierobežojošo pasākumu mērķis ir nostiprināt un atbalstīt tiesiskumu Ukrainā. Šādā veidā šie akti iekļaujas Ukrainas iestāžu atbalsta politikā, kas ir paredzēta Ukrainas gan politiskai, gan arī ekonomiskai stabilizēšanai un, konkrētāk, palīdzības šīs valsts iestādēm sniegšanai to cīņā pret valsts līdzekļu piesavināšanos.

84 Treškārt, attiecībā uz samērīguma principu ir jāatgādina, ka samērīguma princips, kas ir vispārējs Savienības tiesību princips, prasa, lai Savienības iestāžu tiesību akti nepārsniegtu to, kas ir atbilstošs un vajadzīgs, lai sasniegtu attiecīgajā tiesiskajā regulējumā izvirzītos mērķus. Tādējādi, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais un tā radītās neērtības nedrīkst būt nesamērīgas ar sasniedzamajiem mērķiem (skat. spriedumu, 2015. gada 5. marts, *Ezz* u.c./Padome, C-220/14 P, EU:C:2015:147, 205. punkts un tajā minētā judikatūra).

85 No judikatūras izriet, ka neērtības, ko rada ierobežojošie pasākumi, nav nesamērīgas salīdzinājumā ar sasniedzamajiem mērķiem, jo, pirmkārt, šiem pasākumiem pēc to būtības ir pagaidu un atgriezenisks raksturs un tādējādi tie neapdraud tiesību uz īpašumu "būtisko saturu" un, otrkārt, no tiem var atkāpties, lai apmierinātu attiecīgo personu pamatvajadzības, segtu tiesāšanās izmaksas vai arī ārkārtas izdevumus (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Ezz* u.c./Padome, T-256/11, EU:T:2014:93, 209. punkts un tajā minētā judikatūra).

86 Turklāt, pirmkārt, ierobežojošie pasākumi šajā lietā efektīvi atvieglo valsts līdzekļu piesavināšanās Ukrainā konstatēšanu, lai turklāt atvieglinātu to atpakaļatdošanu, un, otrkārt, prasītājs nav izvirzījis nevienu argumentu, lai pierādītu, ka minētie pasākumi nav piemēroti vai ka pastāvētu citi mazāk ierobežojoši pasākumi, lai sasniegtu izvirzītos mērķus.

87 Līdz ar to arī otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro daļu – tiesību veikt saimniecisku darbību pārkāpumu

88 Prasītājs apgalvo, ka ar apstrīdētajiem aktiem ir pārkāpts Hartas 16. pants, kurā ir ietverta brīvība veikt saimniecisko vai komercdarbību, līgumu slēgšanas brīvība un brīva konkurence. Ciktāl ar šiem aktiem ir paredzēta ne tikai līdzekļu, bet arī visu saimniecisko resursu iesaldēšana, ar tiem tiekot padarīta praktiski neiespējama jebkādas uzņēmējdarbības veikšana. Šie pasākumi turklāt esot nesamērīgi attiecībā pret izvirzītajiem mērķiem, jo šo aktu pieņemšanas brīdī tiesiskas valsts pastāvēšana un cilvēktiesību ievērošana Ukrainā vairs nebija apdraudēta, tostarp arī prasītāja vainas dēļ, jo viņš vairs neveica politisku darbību un uzturējās ārvalstīs.

89 Padome apstrīd prasītāja argumentus.

90 Saskaņā ar Hartas 16. pantu "darījumdarbības brīvību atzīst saskaņā ar Savienības tiesību aktiem un valstu tiesību aktiem un praksi".

91 No judikatūras izriet, ka, lai gan ierobežojošais pasākums var izraisīt ievērojamas negatīvas sekas un atstāt ievērojamu ietekmi uz attiecīgās personas profesionālo karjeru, tomēr ar to tiek vienīgi iesaldēti viņa līdzekļi un tikai uz pagaidu laiku. Esot apveltītam ar šādu ietekmi, pasākuma tūlītējais mērķis nav likt šķēršļus tam, ka attiecīgā persona veic rūpnieciskas vai komerciālas darbības peļņas gūšanai Savienībā (skat. spriedumu, 2016. gada 14. aprīlis, *Ben Ali*/Padome, T-200/14, nav publicēts, EU:T:2016:216, 253. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt prasītājs nav iesniedzis nevienu konkrētu pierādījumu, lai pierādītu, ka viņš Savienībā veic vai ka viņam ir nolūks veikt saimniecisku darbību, vai ka līdzekļu iesaldēšana kaitē tā pašreizējām saimnieciskajām darbībām.

92 Katrā ziņā attiecībā uz darījumdarbības brīvību Tiesa ir lēmusi, ka, ņemot vērā Hartas 16. panta tekstu, šī brīvība var tikt pakļauta plaša mēroga valsts varas iejaukšanās pasākumiem, kuri vispārējās interesēs var radīt ierobežojumus saimnieciskās darbības īstenošanai (skat. spriedumu, 2013. gada 28. novembris, Padome/*Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 123. punkts un tajā minētā judikatūra).

93 Šajā lietā, pieņemot, ka ar strīdīgajiem pasākumiem tiek ierobežotas ekonomiskās tiesības, uz ko atsaucas prasītājs, pirmkārt, ir jākonstatē, ka šāds ierobežojums, kas ir noteikts ar Lēmuma 2014/119 vispārpiemērojamu tiesību normu, ir noteikts tiesību aktā (skat. iepriekš 82. punktu).

94 Otrkārt, šis ierobežojums atbilst vispārējo interešu mērķim, kas ir noteikts ar strīdīgajiem pasākumiem (skat. iepriekš 83. punktu).

95 Treškārt, šāds pasākums nevar tikt uzskatīts par nesamērīgu salīdzinājumā ar šo mērķi. Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītājs nav minējis nevienu pierādījumu, ar ko varētu tikt atspēkots šāda ierobežojuma samērīgums. Tostarp viņš neapgalvo, ka būtu iespējams mazāk ierobežojošs pasākums, kas vienlaikus būtu piemērots ar apstrīdētajiem aktiem noteikto mērķu īstenošanai (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 14. aprīlis, *Ben Ali*/Padome, T-200/14, nav publicēts, EU:T:2016:216, 257. punkts un tajā minētā judikatūra).

96 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata otrā daļa ir jānoraida.

Par trešo daļu – ierobežojošo pasākumu nesamērīgo raksturu

97 Prasītājs apgalvo, ka ierobežojošo pasākumu noteikšana ir nesamērīga, ciktāl iesaldēto līdzekļu apmērs ir neierobežots un tam nav sakara ar minēto pasākumu mērķi. Šajā lietā neesot noteikts ne valsts resursu apmērs, uz ko attiecas pārmestais pārkāpums, ne iesaldēto līdzekļu vai saimniecisko resursu apmērs. Prasītājs uzskata, ka Padomes apsvērumi attiecībā uz grūtībām ieviest līdzekļu ierobežojumu nav attaisnojami. Visbeidzot prasītājs atgādina, ka Padomei ir pienākums pierādīt pasākumu samērīgo raksturu.

98 Padome apstrīd prasītāja argumentus.

99 Ir jāatgādina, ka samērīguma princips, kas ir vispārējs Savienības tiesību princips, prasa, lai Savienības iestāžu tiesību akti nepārsniegtu to, kas ir atbilstošs un vajadzīgs, lai sasniegtu attiecīgajā tiesiskajā regulējumā izvirzītos mērķus. Tādējādi, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais un tā radītās neērtības nedrīkst būt nesamērīgas ar sasniedzamajiem mērķiem (skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Ezz* u.c./Padome, T-256/11, EU:T:2014:93, 205. punkts un tajā minētā judikatūra).

100 Kā to pamatoti apgalvo Padome, ir jānorāda, ka, tā kā nav tiesas nolēmuma par apsūdzību, kas ir izvirzītas pret prasītāju Ukrainā, pamatotību, Padome apstrīdēto aktu pieņemšanas dienā nevarēja zināt ne apgalvoti piesavināto valsts līdzekļu apmēru, ne pati norādīt šo daudzumu. Tādējādi tā nebija spējīga noteikt atšķirību starp, pirmkārt, līdzekļiem, kas būtu varējuši kļūt par prasītāja īpašumu šādas piesavināšanās rezultātā, un, otrkārt, pārējiem prasītāja īpašumu veidojošajiem līdzekļiem. Šādos apstākļos Padomei nekas neļāva pieņemt lēmumu, ar ko tiktu noteikta, piemēram, daļēja prasītāja līdzekļu iesaldēšana.

101 Turklāt šajā ziņā ir arī jānorāda, ka, pat ja tiktu pieņemts, kā prasītājs apgalvo, ka līdzekļu iesaldēšana apmērā, kas pārsniedz it kā piesavināto līdzekļu vērtību, kura izriet no Padomes rīcībā esošās informācijas, nebūtu attaisnojama, pirmkārt, [*konfidenciāla informācija*] ir sniegta tikai norāde par to aktīvu vērtību, kas esot tikuši piesavināti, un, otrkārt, kā to pamatoti uzsver Padome, jebkādu mēģinājumu ierobežot iesaldēto līdzekļu summu būtu ārkārtīgi sarežģīti vai pat neiespējami īstenot praksē.

102 Turklāt, kā tas ir atgādināts iepriekš 85. punktā, pirmkārt, šiem strīdīgajiem pasākumiem pēc to būtības ir pagaidu un atgriezenisks raksturs un tādējādi tie neapdraud tiesību uz īpašumu "būtisko saturu", un, otrkārt, no tiem var atkāpties, lai apmierinātu skarto personu pamatvajadzības, segtu tiesāšanās izmaksas vai arī ārkārtas izdevumus.

103 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jānoraida otrā pamata trešā daļa un līdz ar to otrais pamats kopumā.

Par trešo pamatu – pilnvaru nepareizu izmantošanu

104 Prasītājs apgalvo, ka Padome pret viņu ir noteikusi ierobežojošus pasākumus, kaut gan tās rīcībā nebija pierādījumu par apgalvotajiem faktiem, kuri tika izmantoti pamatojumam, lai attaisnotu viņa vārda saglabāšanu sarakstā. Viņš apgalvo, ka pastāv pilnvaru nepareiza izmantošana, ja izvirzītais mērķis ir leģitīms, bet akta sekas nav lietderīgas šī mērķa sasniegšanai. Līdzekļu iesaldēšana neļaujot sasniegt mērķi nostiprināt un atbalstīt tiesisku valsti un cilvēktiesību ievērošanu Ukrainā ne vispārēji, ne ciktāl tas attiecas uz prasītāju, jo apstrīdēto aktu pieņemšanas laikā viņš vairs neveica politisku darbību. Turklāt pat vairākus mēnešus pēc minēto pasākumu noteikšanas Ukrainas iestādes neesot iesniegušas pierādījumus, kas attaisnotu prasītāja vārda iekļaušanu sarakstā. Visbeidzot šīs lietas apstākļos attiecīgie pasākumi nekādi nepalīdzot Ukrainas iestādēm atgūt piesavinātos valsts līdzekļus.

105 Padome apstrīd prasītāja argumentus.

106 Iesākumā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību aktā ir pieļauta pilnvaru nepareiza izmantošana vienīgi tad, ja, pamatojoties uz objektīviem, lietai nozīmīgiem un konsekventiem pierādījumiem, tiek konstatēts, ka tas ir pieņemts tikai vai galvenokārt tāpēc, lai sasniegtu nevis tajā minēto mērķi, bet gan citu mērķi, vai lai izvairītos no procedūras, kas ir konkrēti paredzēta piemērošanai apstākļos, kādi pastāv konkrētajā lietā (skat. spriedumu, 2009. gada 14. oktobris, *Bank Melli Iran*/Padome, T-390/08, EU:T:2009:401, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

107 Šajā lietā ir jāatgādina, ka 2014. gada marta aktos to sākotnējā formulējumā un redakcijā, kas grozīta ar 2015. gada janvāra aktiem un apstrīdētajiem aktiem, ir noteikti ierobežojoši pasākumi pret personām, kuras ir identificētas kā atbildīgas par Ukrainas valsts līdzekļu piesavināšanos, un to mērķis ir atbalstīt tiesiskumu Ukrainā.

108 Kā jau tika norādīts 83. punktā iepriekš, ir jākonstatē, pirmkārt, ka Lēmuma 2014/119 mērķis atbilst vienam no LES 21. panta 2. punkta b) apakšpunktā izvirzītajiem mērķiem, kurā ir noteikts, ka Savienība nosaka un īsteno kopējo politiku un darbības, kā arī tiecas sasniegt augstu sadarbības līmeni visās starptautisko attiecību jomās, lai tostarp konsolidētu un atbalstītu demokrātiju, tiesiskumu, cilvēktiesības un starptautisko tiesību principus, un, otrkārt, ka šis mērķis var tikt sasniegts ar strīdīgajiem pasākumiem.

109 It īpaši šāds mērķis var tikt sasniegts ar līdzekļu iesaldēšanas pasākumu, kura piemērošanas joma, kā šajā lietā, attiecas uz personām, kas identificētas kā atbildīgās par Ukrainas valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un uz viņu sabiedrotajiem, proti, personām, kuru rīcība var apgrūtināt efektīvu valsts iestāžu un ar tām saistīto organizāciju darbību (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumus, 2013. gada 28. maijs, *Trabelsi* u.c./Padome, T-187/11, EU:T:2013:273, 92. punkts; 2013. gada 28. maijs, *Chiboub*/Padome, T-188/11, nav publicēts, EU:T:2013:274, 53. punkts, un 2014. gada 2. aprīlis, *Ben Ali* /Padome, T-133/12, nav publicēts, EU:T:2014:176, 70. punkts).

110 Turklāt prasītājs nav pierādījis, ka Padome, pieņemdama apstrīdētos vai 2014. gada marta aktus, kuros grozījumi ir izdarīti ar 2015. gada janvāra aktiem, galvenokārt būtu tiekusies sasniegt citus mērķus, nevis nostiprināt un atbalstīt tiesiskumu Ukrainā.

111 Pirmkārt, tāpat kā to ir izdarījusi Padome, ir jākonstatē, ka apgalvotajai konkrētu pierādījumu neesamībai, ar ko ir attaisnota prasītāja vārda saglabāšana sarakstā, nav nozīmes, jo jautājums par to, vai ierobežojošie pasākumi ir balstīti uz pietiekami stingru faktisko pamatojumu, nekādi neietekmē jautājumu par to, vai Padome ir rīkojusies citu mērķu sasniegšanai, nevis to, uz kuriem ir norādīts, vai arī mēģinājusi izvairīties no ierobežojošo pasākumu noteikšanai paredzētās procedūras.

112 Otrkārt, attiecībā uz argumentu par to, ka ar apstrīdētajiem aktiem izvirzītais mērķis, proti, tiesiskuma nostiprināšana un atbalstīšana Ukrainā, nevar tikt īstenots attiecībā uz prasītāju, jo viņš vairs neveic politisku darbību šajā valstī, ir jāatgādina, ka minētajā mērķī ietilpst arī fakts, ka Ukrainas iestādēm tiek sniegta palīdzība atgūt piesavinātos līdzekļus un ka ar apstrīdētajiem aktiem tiek sniegts ieguldījums šī mērķa sasniegšanā (skat. iepriekš 86. punktu), un tas tā ir neatkarīgi no jautājuma par to, vai prasītājs joprojām veic politiskas darbības Ukrainas valdībā.

113 Tātad trešais pamats ir jānoraida.

Par ceturto pamatu – labas pārvaldības principa pārkāpumu

114 Prasītājs apgalvo, ka ar apstrīdētajiem aktiem vairākos aspektos tiek pārkāpts labas pārvaldības princips, kas ir noteikts Hartas 41. pantā. Šajā principā vispirms ietilpstot tiesības tikt uzklausītam, kas ietver arī ieinteresētās personas tiesības tikt informētai par procedūras uzsākšanu un tās priekšmetu, kā arī

iespēju iesniegt apsvērumus par faktiskajiem un juridiskajiem apstākļiem. Tajā ietilpstot arī kompetentās iestādes pienākums ņemt vērā šos apsvērumus lēmuma pieņemšanā, jebkurš izņēmums no tā esot šauri interpretējams. Tiesības tikt uzklausītam turklāt nozīmējot tiesības uz objektīvu attieksmi, kas liedzot Padomei noteikt ierobežojošus pasākumus, balstoties uz vienpusēji savāktu informāciju.

115 Tālāk, kā apgalvo prasītājs, šajā lietā esot pārkāptas tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi, kas izrietot no labas pārvaldības principa, jo norādītais iemesls viņa vārda saglabāšanai sarakstā neesot pamatots ar faktiem. Tātad neesot bijis objektīvas procedūras, jo Padome lietas materiāliem, neveicot izmeklēšanu, esot pievienojusi vēstules no trešās valsts.

116 Visbeidzot prasītājs apgalvo, ka labas pārvaldības princips prasa, lai notiktu nopietna un rūpīga faktu izmeklēšana, kas neesot noticis šajā lietā. Apstāklis, ka Padome esot atturējusies veikt pārbaudi, it īpaši atbilstoši tai iesniegtajiem pierādījumiem, par faktiem un Ukrainas tiesībām turklāt norādot uz tās neobjektivitāti, kā arī nevienlīdzīgu attieksmi, kas ir tikusi vērsta pret prasītāju.

117 Padome apstrīd prasītāja argumentus.

118 Ir jānorāda, ka saistībā ar šo pamatu prasītājs atsaucas uz labas pārvaldības principa pārkāpumu, atsaukdamies uz virkni tiesībām, piemēram, tiesībām tikt uzklausītam, kas sevī ietver tiesības tikt informētam par procedūras uzsākšanu un tās priekšmetu, kā arī tiesības iesniegt apsvērumus par faktu un tiesību apstākļiem un noteiktus pienākumus, piemēram, pienākumu iestādei pamatot aktus, rūpīgi izmeklēt faktus, kā arī objektivitātes un vienlīdzīgas attieksmes pienākumu.

119 Uz vairumu no apgalvotajiem pārkāpumiem prasītājs jau ir atsaucies saistībā ar pirmo un otro pamatu. Ņemot vērā faktu, ka prasītājs neizvirza konkrētus argumentus, nav vēlreiz jāizskata šie pārmetumi saistībā ar šo pamatu.

120 Konkrētāk, attiecībā uz pārmetumu par apgalvoto objektivitātes un vienlīdzīgas attieksmes pienākumu, tā kā prasītājs pamato šo iebildumu ar apgalvojumu, atbilstoši kuram pamatojums, kāds tiek izvirzīts ierobežojošajiem pasākumiem, "nav pamatots ar prasītajiem faktiem", ir jāprecizē, ka tas tiks izskatīts pēc būtības saistībā ar novērtējumu par piekto pamatu. Ciktāl prasītājs pamato šo pārmetumu ar apstākli, ka Padome ir "pievienojusi lietas materiāliem, neveicot izmeklēšanu, vēstules no trešās valsts", ir jāatgādina, ka Padomes rīcībā apstrīdēto aktu pieņemšanas laikā bija 2014. gada 10. oktobra vēstule, kā arī prasītāja apsvērumi un ka tā nolēma paturēt prasītāja vārdu sarakstā, ņemot vērā abus šos apstākļus. Padome tātad nav pieļāvusi kļūdu, izlemjot paturēt prasītāja vārdu sarakstā, pamatojoties uz iepriekš minētajiem apstākļiem. Turklāt no judikatūras izriet, ka Padomei nav pienākuma sistemātiski uzsākt pašai savas izmeklēšanas vai veikt pārbaudes papildu precizējumu iegūšanai, ja tā balstās uz trešās valsts iestāžu sniegtiem pierādījumiem, lai noteiktu ierobežojošus pasākumus pret personām, kas ir tās valstspiederīgās un pret kurām ir uzsākti tiesas procesi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 14. aprīlis, *Ben Ali*/Padome, T-200/14, nav publicēts, EU:T:2016:216, 175. punkts).

121 Visbeidzot, attiecībā uz apgalvoto pienākumu rūpīgi pārbaudīt faktus ir jānorāda, ka prasītājs nav pamatojis savu argumentāciju. Ciktāl šis pārmetums ir jāsaprot kā tāds, ar ko ir domāts kritizēt Padomes nostāju neveikt padziļinātāku izmeklēšanu un to, ka tā ir aprobežojusies vienīgi ar 2014. gada 10. oktobra vēstuli, tas ir saistāms ar piekto pamatu par acīmredzamu kļūdu novērtējumā, un tātad tas tiks aplūkots saistībā ar šī pamata novērtējumu.

122 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ceturtais pamats ir jānoraida.

Par piekto pamatu – acīmredzamu kļūdu novērtējumā

123 Prasītājs apgalvo, ka Padome, nolemdama pagarināt ierobežojošo pasākumu šajā lietā spēkā esamību, pamatojoties uz 2014. gada 10. oktobra vēstuli, kaut gan šī vēstule neesot nekas vairāk kā veltīgs mēģinājums safabricēt no nekā pārkāpumu, kurā vainot prasītāju, ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā.

124 Viņaprāt, apstrīdētajos aktos ietvertais pamatojums ir ļoti vispārīgs un īss. Padomei esot bijusi jāiesniedz papildu konkrētāka informācija, nevis jāapmierinās vienīgi ar sarakstā ietverto pamatojumu.

125 Prasītājs turklāt atsaucas uz vairākiem apstākļiem, kuri ir domāti, lai pierādītu, ka viņš neesot piesavinājies Ukrainas valsts līdzekļus [*konfidenciāla informācija*].

126 Pirmkārt, lēmums [*konfidenciāla informācija*] tātad esot bijis likumīgs. Otrkārt, premjerministra statusā prasītājam neesot bijis kompetences izdarīt pārkāpumu, par kuru viņu tur aizdomās Ukrainas iestādes. Katrā ziņā no neatkarīgas Ukrainas tiesas sprieduma ar *res judicata* spēku izrietot, ka valsts līdzekļu izmantošana ar nolūku [*konfidenciāla informācija*] bija likumīga. Treškārt, Kijevas Rajona administratīvās tiesas spriedumā esot iepriekš ticis konstatēts, ka [*konfidenciāla informācija*]. Tātad ne no kādiem valsts resursiem neesot notikusi piesavināšanās. Turklāt budžeta līdzekļu izmantošanu atbilstoši to mērķim apstiprinot paši skartie uzņēmumi. Ceturtkārt, neesot bijis slepenas vienošanās. Piektkārt, Padome neesot ievērojusi pienākumu rūpīgi pārbaudīt, vai ar atbilstošo Ukrainas tiesisko regulējumu tiek nodrošinātas viņa tiesības uz aizstāvību, kā arī efektīva tiesību aizsardzība tiesā un vai viņa vārda iekļaušana sarakstā ir notikusi, balstoties uz pietiekami drošiem faktiem.

127 Savā replikā prasītājs iesākumā apgalvo, ka, pat ja tiktu pieņemts, ka [*konfidenciāla informācija*] būtu tikusi izdarīta – par ko Padomei turklāt neesot pierādījumu –, ar to nepietiktu, lai izpildītu prasības par nopietnu faktu izmeklēšanu. Turklāt, atsaucoties uz prasītāja iespēju pārsūdzēt saistībā ar kriminālprocesu Ukrainā pret viņu noteikto aizdomu patiesumu, Padome esot liegusi iespēju piemērot nevainīguma prezumpcijas principu, kas ir noteikts Hartas 48. pantā.

128 Turklāt prasītājs uzstāj uz faktu, ka, neraugoties uz laiku, kāds ir pagājis kopš procesa uzsākšanas, Ukrainas iestādes joprojām nav uzrādījušas pierādījumus par pārkāpumu, par ko viņš tiek turēts aizdomās.

129 Turpinājumā prasītājs apgalvo, ka viņam nebija iespējams iesniegt savus apsvērumus Ukrainā, par ko arī liecinot daudzie tiesu nolēmumi, ko viņš ir pievienojis pielikumā.

130 Visbeidzot viņš precizē, pirmkārt, ka – pretēji tam, ko apgalvo Padome, – ir mazsvarīgi, ka tiesas nolēmums ir pieņemts administratīvajā, nevis kriminālprocesā, ciktāl šo nolēmumu svarīgums ir faktā, ka ar tiem tiek sniegta juridiska atbilde uz sākotnējiem jautājumiem, kādi rodas kriminālprocesā, un, otrkārt, ka saskaņā ar Ukrainas tiesisko regulējumu otrās instances nolēmumiem ir *res judicata* spēks.

131 Padome apstrīd prasītāja argumentus.

132 Iesākumā ir jānorāda, ka, sākot no 2015. gada 7. marta, uz prasītāju attiecās jauni ierobežojoši pasākumi, kas ir noteikti ar apstrīdētajiem aktiem, pamatojoties uz Lēmuma 2014/119 1. panta 1. punktā noteikto iekļaušanas kritēriju, kurš ir precizēts ar Lēmumu 2015/143 (skat. iepriekš 12. punktu). Šajā ziņā ir jānorāda, ka Lēmums 2015/364 ir autonoms lēmums, ko Padome ir pieņēmusi Lēmuma 2014/119 5. panta trešajā daļā paredzētās regulārās pārskatīšanas noslēgumā.

133 Turklāt ir jāatgādina, pirmkārt, ka šajā kritērijā ir paredzēts, ka ierobežojošos pasākumus nosaka pret personām, kas ir "identificētas kā atbildīgās" par valsts līdzekļu piesavināšanās faktiem, tas ietver arī personas, "saistībā ar kurām Ukrainas iestādes veic izmeklēšanu" par Ukrainas valsts līdzekļu piesavināšanos, un, otrkārt, šis kritērijs ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neattiecas abstrakti uz jebkuru

valsts līdzekļu piesavināšanās faktu, bet drīzāk uz tādiem valsts līdzekļu piesavināšanās faktiem, ar ko var tikt apdraudēta tiesiskuma ievērošana Ukrainā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *Klyuyev*/Padome, T-340/14, EU:T:2016:496, 91. punkts).

134 Prasītāja vārds tika saglabāts apstrīdēto aktu sarakstā tādēļ, ka viņš bija "persona, saistībā ar kuru Ukrainas iestādes veic izmeklēšanu par iesaistīšanos nelikumīgā[s] publisko līdzekļu vai aktīvu piesavināšanā[s] [darbībās]" (skat. iepriekš 17. punktu).

135 Uz šāda pamata ir jāpārbauda, vai prasītāja vārda saglabāšanu sarakstā ar apstrīdētajiem aktiem Padome ir nolēmusi objektīvā un taisnīgā veidā, ņemot vērā tās rīcībā esošos pierādījumu elementus, pamatojumu, uz ko balstās minētā paturēšana sarakstā, kā arī iepriekš minēto atbilstošo kritēriju.

136 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, lai gan Padomei ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz vispārējiem kritērijiem, kuri jāņem vērā, nosakot ierobežojošus pasākumus, Hartas 47. pantā garantētā pārbaudes tiesā efektivitāte nozīmē, ka, pārbaudot, vai iemesli, kuri ir pamatā lēmumam par konkrētas personas uzvārda iekļaušanu vai atstāšanu to personu sarakstā, kurām piemērojami ierobežojoši pasākumi, ir tiesiski, Savienības tiesai ir jāpārliecinās, ka šis lēmums, kam attiecībā uz šo personu ir individuāla piemērojamība, ir balstīts uz pietiekami pārliecinošiem faktiem. Tas nozīmē, ka ir jāpārbauda pamatojuma izklāstā norādītie fakti, kas ir minētā lēmuma pamatā, tādēļ pārbaudē tiesā nav jāizvērtē tikai norādīto iemeslu abstrakta ticamība, bet arī tas, vai ir pamatoti šie apsvērumi vai vismaz viens no tiem, kurš tiek uzskatīts par pašu par sevi pietiekamu šā paša lēmuma pamatojumam pietiekami konkrēti (skat. spriedumu, 2015. gada 21. aprīlis, *Anbouba*/Padome, C-605/13 P, EU:C:2015:248, 41. un 45. punkts un tajos minētā judikatūra).

137 Turklāt atbilstoši judikatūrai par lēmumiem par personas vārda saglabāšanu tādu personu sarakstos, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, ja attiecīgā persona vai vienība iesniedz apsvērumus par pamatojuma izklāstu, kompetentajai Savienības iestādei ir pienākums, ņemot vērā šos apsvērumus un tiem pievienotos iespējamos attaisnojošos pierādījumus, rūpīgi un objektīvi izvērtēt izvirzīto apsvērumu pamatotību (skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 114. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2015. gada 30. aprīlis, *Al-Chihabi*/Padome, T-593/11, EU:T:2015:249, 51. punkts).

138 No judikatūras turklāt izriet, ka, lai novērtētu pierādījumu, kādi var tikt prasīti no Padomes, raksturu, veidu un intensitāti, ir jāņem vērā ierobežojošo pasākumu raksturs un specifiskā piemērošanas joma, kā arī to mērķis (skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

139 Kā izriet no Lēmuma 2014/119 1. un 2. apsvēruma, tas iekļaujas plašākā Savienības atbalsta Ukrainas iestādēm politikas kontekstā, kas ir domāta, lai stabilizētu politisko situāciju Ukrainā. Tādējādi šī politika atbilst KĀDP mērķiem, kuri ir it īpaši definēti LES 21. panta 2. punkta b) apakšpunktā, atbilstoši kuram Savienība īsteno starptautisko sadarbību, lai konsolidētu un atbalstītu demokrātiju, tiesiskumu, cilvēktiesības un starptautisko tiesību principus (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

140 Šādā kontekstā ar attiecīgajiem ierobežojošajiem pasākumiem ir paredzēts iesaldēt to personu līdzekļus un saimnieciskos resursus, kas ir "identificētas kā atbildīgās par Ukrainas valsts līdzekļu piesavināšanos". Šo līdzekļu atgūšanas atvieglošana ļauj stiprināt un atbalstīt tiesiskumu Ukrainā.

141 No tā izriet, ka attiecīgo ierobežojošo pasākumu mērķis nav noteikt sodus par sodāmu rīcību, ko esot izdarījušas personas, kam tie ir piemērojami, ne arī tās atturēt no šādu darbību veikšanas. Šo pasākumu mērķis ir vienīgi atvieglot Ukrainas iestādēm spēju konstatēt izdarīto valsts līdzekļu piesavināšanos un saglabāt iespēju šīm iestādēm atgūt šo piesavināšanos rezultātā iegūtos aktīvus.

Tātad šiem pasākumiem ir vienīgi pagaidu raksturs (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

142 Tātad Padomes noteiktie ierobežojošie pasākumi šajā lietā, balstoties uz kompetenci, kas tai ir piešķirta ar LES 21. un 29. pantu, nav krimināltiesiska rakstura. Tie tātad nevar tikt pielīdzināti dalībvalsts tiesas lēmumam par līdzekļu iesaldēšanu, kas ir pieņemts spēkā esošā kriminālprocesā un atbilstoši šajā procesā sniegtajām garantijām. Līdz ar to prasības, kādas Padomei ir jāievēro pierādījumu jomā, uz kuriem tiek balstīta personas vārda iekļaušana līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, nevar būt precīzi identiskas prasībām, kādas ir jāievēro valsts tiesai iepriekš aprakstītajā gadījumā (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

143 Turklāt ir jāatgādina, ka Padomei, ja tā balstās uz trešās valsts iestāžu sniegtiem pierādījumiem, lai noteiktu ierobežojošus pasākumus pret personām, kas ir tās valstspiederīgās un pret kurām ir uzsākti tiesas procesi, nav pienākuma sistemātiski uzsākt pašai savas izmeklēšanas vai veikt pārbaudes papildu precizējumu iegūšanai (spriedums, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 57. punkts).

144 Šajā lietā Padomei ir svarīgi pārbaudīt, pirmkārt, cik lielā mērā ar dokumentiem [*konfidenciāla informācija*], uz ko tā ir iecerējusi pamatoties, var tikt pierādīts, kā uz to norāda iepriekš 134. punktā atgādinātais prasītāja iekļaušanas attiecīgajā sarakstā pamatojums, ka pret prasītāju notiek kriminālprocess, ko veic Ukrainas iestādes, par faktiem, kuri var tikt kvalificēti kā līdzekļu piesavināšanās, un, otrkārt, ka šis process ļauj kvalificēt prasītāja rīcību atbilstoši iepriekš minētajam atbilstošajam kritērijam. Tikai tad, ja šīs pārbaudes nesniegtu rezultātu, Padomei būtu jāveic papildu pārbaudes atbilstoši iepriekš 137. punktā atgādinātajai judikatūrai (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

145 Turklāt saistībā ar apstrīdētajos aktos paredzēto sadarbību (skat. iepriekš 139. punktu) Padomei principā nav jāpārbauda un pašai nav jāveic novērtējums par to pierādījumu precizitāti un atbilstību, uz kuriem pamatojas Ukrainas iestādes, lai virzītu kriminālprocesus attiecībā uz prasītāju par faktiem, kuri ir kvalificējami kā valsts līdzekļu piesavināšanās. Kā tas ir izklāstīts iepriekš 141. punktā, pieņemot apstrīdētos aktus, Padomes mērķis nav pašai piemērot sodu par valsts līdzekļu piesavināšanos, par ko Ukrainas iestādes veic izmeklēšanu, bet gan saglabāt iespēju šīm iestādēm konstatēt minētās piesavināšanās, vienlaikus atgūstot aktīvus. Tātad šīm iestādēm saistībā ar minētajiem procesiem ir pienākums pārbaudīt pierādījumus, uz ko tās balstās, un attiecīgajā gadījumā izdarīt secinājumus attiecībā uz šo procesu iznākumu (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 66. punkts).

146 Šo interpretāciju apstiprina judikatūra, no kuras izriet, ka Padomei nav jāpārbauda pret attiecīgo personu vērstās izmeklēšanas pamatotība, bet vienīgi ir jāpārbauda lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pamatotība attiecībā pret šīm izmeklēšanām (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 5. marts, *Ezz* u.c./Padome, C-220/14 P, EU:C:2015:147, 77. punkts).

147 Ir tiesa, ka Padome nevar jebkurā gadījumā apstiprināt Ukrainas iestāžu konstatējumus [*konfidenciāla informācija*]. Šāda rīcība nebūtu atbilstoša labas pārvaldības principam, ne arī, vispārīgi ņemot, Savienības iestādēm noteiktajam pienākumam ievērot pamattiesības, tām piemērojot Savienības tiesības, saskaņā ar LES 6. panta 1. punkta pirmo daļu un Hartas 51. panta 1. punktu, tos piemērojot kopā (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 67. punkts).

148 Tomēr Padomei atkarībā no lietas apstākļiem ir jāveic novērtējums par nepieciešamību veikt papildu pārbaudes, it īpaši lūgt Ukrainas iestādēm paziņot papildu pierādījumu elementus, ja tie, kuri jau ir iesniegti, izrādās nepietiekami vai nesaskanīgi. Nevar tikt izslēgts, ka Padomes rīcībā nonākušie pierādījumi, ko ir iesniegušas vai nu pašas Ukrainas iestādes, vai kas ir iesniegti citā veidā, nenoved pie tā, ka iestādei rodas šaubas par šo iestāžu jau iesniegto pierādījumu pietiekamo raksturu. Turklāt saistībā ar iespēju, kāda ir jāpiešķir attiecīgajām personām, iesniegt apsvērumus attiecībā uz pamatojumu, kādu Padome ir iecerējusi noteikt, lai paturētu viņu vārdu attiecīgajā sarakstā, šīs personas var iesniegt tādus pierādījumus, attiecīgā gadījumā attaisnojošus pierādījumus, kuri prasa Padomei veikt papildu pārbaudes. It īpaši, ja Padomei nav jāaizstāj Ukrainas tiesu iestāžu veiktais novērtējums ar savu novērtējumu par kriminālprocesu pamatotību [*konfidenciāla informācija*], nevar tikt izslēgts, tostarp atbilstoši prasītāja apsvērumiem, ka šai iestādei rastos pienākums lūgt Ukrainas iestādēm skaidrojumus par pierādījumiem, uz kuriem šie procesi tiek balstīti (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 68. punkts).

149 Šajā lietā ir jākonstatē, ka Padome galvenokārt pamato pret prasītāju noteikto ierobežojošo pasākumu paturēšanu spēkā ar 2014. gada 10. oktobra vēstuli [*konfidenciāla informācija*]. Vēstulē ir turklāt konstatēts [*konfidenciāla informācija*]. Tikai viens no diviem procesiem ar numuru [*konfidenciāla informācija*] ir atbilstošs, ciktāl tas attiecas uz valsts līdzekļu piesavināšanos, kas atbilst pamatam, ar ko ir attaisnota prasītāja vārda saglabāšana apstrīdētajos aktos. Turklāt Ukrainas iestādes līdzekļu piesavināšanos ir kvalificējušas par šī procesa priekšmetu [*konfidenciāla informācija*]. No minētās vēstules izriet, ka prasītājs esot piesavinājies līdzekļus [*konfidenciāla informācija*].

150 No tā izriet, ka ierobežojošo pasākumu paturēšana spēkā attiecībā pret prasītāju bija pamatota ar pierādījumiem, kas ļāva Padomei veikt nešaubīgu konstatējumu par to, ka Ukrainas tiesu iestāde ir uzsākusi procesu pret prasītāju saistībā ar pārkāpumu par valsts līdzekļu piesavināšanos.

151 Ir jānorāda, ka 2014. gada 10. oktobra vēstule apstiprina, ka [*konfidenciāla informācija*], tādējādi tā kliedē visas šaubas par pieņemto prasītāja iesaisti, vēl jo vairāk tādēļ, ka pārkāpumu aprakstošie faktiskie apstākļi saglabājas nemainīgi un saskanīgi un Ukrainas iestādes tos ir juridiski kvalificējušas par valsts līdzekļu piesavināšanos, kas atbilst iepriekš minētajam atbilstošajam kritērijam.

152 Turklāt Padomes rīcībā nodotie pierādījumi ir ietverti [*konfidenciāla informācija*] (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *Klyuyev*/Padome, T-340/14, EU:T:2016:496, 41. un 93. punkts). Šajā ziņā līdz ar to Padomei nevar tikt pārmests, ka tā ir uzskatījusi informāciju [*konfidenciāla informācija*] par pareizu un pamatotu.

153 Turklāt ir jākonstatē, ka vēstulē ir norādīts, ka prasītājs tiek turēts aizdomās par atsevišķu ekonomisko noziegumu izdarīšanu [*konfidenciāla informācija*].

154 Šajā ziņā ir jānorāda, ka ar ierobežojošajiem pasākumiem šajā lietā tiek atvieglinātas un papildinātas Ukrainas iestāžu pieliktās pūles, lai atgūtu piesavinātos valsts līdzekļus, kas ietilpst mērķī pastiprināt tiesiskumu, kā ir norādīts iepriekš 140. un 141. punktā.

155 Visbeidzot, pirmkārt, vēl ir lietderīgi norādīt, ka krimināvajāšana par ekonomiskiem noziegumiem, piemēram, valsts līdzekļu piesavināšanos, ir būtisks līdzeklis korupcijas apkarošanai un ka korupcijas apkarošana Savienības ārējās darbības kontekstā ir princips, kas ietilpst tiesiskuma jēdzienā. Otrkārt, ir jānorāda, ka pārkāpumi, kas tiek inkriminēti prasītājam, iekļaujas plašākā kontekstā, kurā iepriekšējo Ukrainas vadošo aprindu būtiska daļa tiek turēta aizdomās par smagiem pārkāpumiem, kas ir izdarīti valsts resursu apsaimniekošanā, tādējādi nopietni apdraudot valsts institucionālos un juridiskos pamatus un kaitējot it īpaši likumības, izpildvaras patvaļas aizlieguma, efektīvas pārbaudes tiesā un vienlīdzības likuma priekšā principiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *Klyuyev* /Padome, T-340/14, EU:T:2016:496, 117. punkts). No tā izriet, ka, aplūkojot tos kopumā un ņemot vērā funkcijas, ko prasītājs īstenoja Ukrainas iepriekšējās vadošajās aprindās, ierobežojošie pasākumi šajā

lietā efektīvi palīdz veikt kriminālvajāšanu par valsts līdzekļu piesavināšanās noziegumiem, kas ir izdarīti, kaitējot Ukrainas institūcijām, un ļauj Ukrainas iestādēm vieglāk atgūt mantu, kas tika iegūta ar šādu piesavināšanos. Tas gadījumā, ja kriminālvajāšana izrādītos pamatota, var atvieglot sodu piemērošanu tiesas ceļā par apgalvotām koruptīvajām darbībām, ko esot veikuši iepriekšējā režīma locekļi, un tādējādi palīdz atbalstīt tiesiskumu šajā valstī (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *Klyuyev*/Padome, T-340/14, EU:T:2016:496, 118. punkts).

156 Līdz ar to Padome nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā, pieņemdama apstrīdētos aktus, ciktāl tie attiecas uz prasītāju.

157 Šis secinājums nevar tikt atspēkots ar pārējiem prasītāja izvirzītajiem argumentiem.

158 Pirmkārt, ir jānoraida prasītāja arguments par to, ka pret viņu vērstā izmeklēšana Ukrainā nevarot noslēgties ar konstatējumu par jebkādu viņa izdarītu pārkāpumu, ņemot vērā [*konfidenciāla informācija*], kā arī Ukrainas likuma normas šajā jomā un ierobežotās lēmējvaras pilnvaras, kādas bija viņa rīcībā.

159 Prasītājs neapstrīd 2014. gada 10. oktobra vēstules autentiskumu. Tātad ir jāuzskata, ka Padome ir iesniegusi pierādījumu par to, ka Ukrainā attiecībā uz prasītāju noris kriminālprocess. Šajā ziņā ir jānorāda, ka vienīgie pierādījumi, ko prasītājs iesniedza Padomei pirms apstrīdēto aktu pieņemšanas, būtībā bija domāti, lai apstrīdētu izmeklēšanas pamatotību un attiecās uz premjerministra kompetencēm Ukrainas tiesiskajā iekārtā, kā arī uz Ukrainas budžeta tiesību normām. Ar šiem pierādījumiem tātad nevar tikt radītas šaubas par lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu, ņemot vērā izmeklēšanu, pamatotību.

160 Katrā ziņā jebkurš prasītāja arguments attiecībā uz pret viņu izvirzīto apsūdzību patiesumu, kas ir domāts, lai atspēkotu pārkāpumu veidojošos faktus, par ko notiek tiesvedība Ukrainā, nav atbilstošs, ciktāl, kā arī izriet no iepriekš 141., 143., 145. un 146. punktā atgādinātās judikatūras, principā Padomei nebija pienākuma pārbaudīt un pašai veikt novērtējumu par pierādījumu, uz kuriem Ukrainas iestādes balstās tiesvedības izmeklēšanas veikšanai attiecībā uz prasītāju, patiesumu un atbilstību un šīs iestādes ir tās, kam saistībā ar minētajām izmeklēšanām ir jāpārbauda pierādījumi, uz ko tās pamatojas, un jāizdara secinājumi attiecībā uz šo izmeklēšanu tālāko gaitu (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2016. gada 14. aprīlis, *Ben Ali*/Padome, T-200/14, nav publicēts, EU:T:2016:216, 158. punkts).

161 Otrkārt, attiecībā uz Ukrainas administratīvo tiesu nolēmumiem, kuri prasītāja ieskatā pierādot, ka fakti pret viņu vērstās izmeklēšanas pamatā nav kvalificējami kā valsts līdzekļu piesavināšanās, ir jānorāda, ka neatkarīgi no jautājuma par to, vai tie ir atbilstoši, prasītājs nav pierādījis, ka Padomei tie bija zināmi pirms apstrīdēto aktu pieņemšanas. No tā izriet, ka tai nevar tikt pārmests, ka tā būtu pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā šajā ziņā.

162 Turklāt ir jāatgādina, ka lēmums par līdzekļu iesaldēšanu ir jāvērtē, pamatojoties uz informāciju, kāda varēja būt Padomes rīcībā lēmuma pieņemšanas brīdī (spriedums, 2013. gada 28. maijs, *Trabelsi* u.c./Padome, T-187/11, EU:T:2013:273, 115. punkts). Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību akta likumība tiek novērtēta, ņemot vērā tiesību un faktiskos apstākļus, kas pastāvēja datumā, kurā šis tiesību akts tika pieņemts (skat. spriedumu, 2012. gada 26. oktobris, *Oil Turbo Compressor*/Padome, T-63/12, EU:T:2012:579, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

163 Treškārt, attiecībā uz apgalvoto nevainīguma prezumpcijas principa pārkāpumu, kas Savienības tiesiskajā iekārtā ir aizsargāts ar Hartas 48. panta 1. punktu, ir jākonstatē, tāpat kā to ir izdarījusi Padome, ka nekas apstrīdētajos aktos nenorāda uz to, ka prasītājs būtu atzīts par vainīgu viņam pārmestajā rīcībā atbilstoši Ukrainas vai kādas no Savienības dalībvalstīm krimināltiesībām, ne arī izdara iepriekšēju slēdzienu par Ukrainas kompetento iestāžu izdarīto faktu novērtējumu. Turklāt, pieņemdama šos aktus, Padome nav radījusi sabiedriskās domas noskaņojumu par prasītāja vainu.

Minētajos aktos patiesībā ir vienīgi konstatēts, ka pret prasītāju ir vērsta kriminālvajāšana Ukrainā saistībā ar valsts līdzekļu piesavināšanos (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Ezz* u.c./Padome, T-256/11, EU:T:2014:93, 82.–84. punkts).

164 Ceturtkārt, attiecībā uz ticamības trūkumu [*konfidenciāla informācija*], kas esot pieļauts 2014. gada 10. oktobra vēstulē, ir jānorāda, pirmkārt, ka Ukraina ir Eiropas Padomes dalībvalsts kopš 1995. gada un tā ir ratificējusi ECPAK un, otrkārt, ka Savienība, kā arī starptautiskā sabiedrība jauno Ukrainas režīmu ir atzinusi par leģitīmu. Padome tātad nav pieļāvusi kļūdu, pamatodamās uz pierādījumiem [*konfidenciāla informācija*], neapšaubot Ukrainas režīma un tiesu sistēmas tiesiskumu un leģitimitāti. Katrā ziņā, ciktāl prasītāja argumentācijas izvērtējums nozīmētu, ka Vispārējā tiesa spriež par Ukrainas režīma maiņas likumību, ir jākonstatē, ka šāds izvērtējums neietilpst Vispārējās tiesas veiktās to aktu pārbaudes piemērošanas jomā, uz ko attiecas šī lieta (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2013. gada 25. aprīlis, *Gbagbo*/Padome, T-119/11, nav publicēts, EU:T:2013:216, 75. punkts).

165 Piektkārt, attiecībā uz apgalvojumiem par varbūtējo pamatojuma nepietiekamību ir jāizdara atsauce uz vērtējumu, kas ir izdarīts saistībā ar pirmo pamatu par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

166 Visbeidzot, savos procesuālajos rakstos un tiesas sēdē prasītājs, balstīdamies, pirmkārt, uz 2014. gada 16. oktobra spriedumu *LTTE*/Padome (T-208/11 un T-508/11, pārsūdzēts apelācijas instancē, EU:T:2014:885) un, otrkārt, uz ģenerāladvokātes E. Šarpstones [*E. Sharpston*] secinājumiem lietā Padome/*LTTE* (C-599/14 P, EU:C:2016:723), apgalvoja, ka Padomei, pirms tā pamatojās uz trešās valsts iestādes lēmumu, bija pienākums rūpīgi pārbaudīt, vai ar šīs valsts atbilstošo tiesisko regulējumu tiek nodrošināta tiesību uz aizstāvību aizsardzība un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā aizsardzība, kas ir atbilstoša tai, kāda ir garantēta Savienības līmenī. Prasītājs apgalvo, ka nekas neļauj izdarīt *a priori* pieņēmumu, ka Ukrainā garantētais pamattiesību aizsardzības līmenis ir vismaz vienāds ar to, kāds pastāv Savienībā. Līdz ar to Padomei esot pienākums pārbaudīt, vai Ukrainas tiesiskajā iekārtā tiek nodrošināta šāda aizsardzība.

167 Šis arguments balstās uz kļūdainiem pieņēmumiem. Vispārējās tiesas izvēlētā pieeja lietā, kurā tika pasludināts 2014. gada 16. oktobra spriedums *LTTE*/Padome (T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885), nav pārņemama šajā lietā.

168 Konkrētāk, šajā lietā Padomes 2001. gada 27. decembra Kopējā nostājā 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu (OV 2001, L 344, 93. lpp.), ar ko tika ieviests mehānisms, kas ļauj Padomei iekļaut personu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, pamatojoties uz valsts iestādes pieņemtu lēmumu, kas attiecīgā gadījumā var būt trešā valsts, bija paredzēts iekļaušanas kritērijs personām, uz kurām attiecas Padomes noteiktie ierobežojošie pasākumi, un tā redakcija bija šāda:

"Sarakstu [..] izstrādā, pamatojoties uz precīzu informāciju vai materiālu attiecīgajā lietā, kas norāda, ka kompetenta iestāde pieņēmusi lēmumu par attiecīgajām personām, grupām un organizācijām neatkarīgi no tā, vai lieta ir par izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību saistībā ar terora akta veikšanu, mēģinājumu izdarīt terora aktu, līdzdalību šādā aktā vai tā veicināšanu, pamatojoties uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām, vai notiesāšanu par šādiem nodarījumiem. Sarakstā var iekļaut personas, grupas un organizācijas, ko Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome atzinusi par saistītām ar terorismu un pret kurām tā noteikusi sankcijas".

169 Šajā lietā tas, ka pastāv iepriekš pieņemts Ukrainas iestāžu lēmums, nenozīmē, ka ir izpildīts viens no kritērijiem, kas ir noteikti ar Lēmuma 2014/119, kurā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2015/143, 1. panta 1. punktu, ar ko ir paredzēti nosacījumi attiecīgo ierobežojošo pasākumu noteikšanai, jo Ukrainas iestāžu uzsāktās tiesvedības ir tikai šo pasākumu faktiskais pamats. Atbilstošajā kritērijā ir minētas vienīgi personas, "kuras ir identificētas kā tādas, kas ir atbildīgas par Ukrainas valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos".

170 Šajā ziņā vēl ir svarīgi norādīt, ka atbilstošā kritērija teksts ir diezgan līdzīgs tā kritērija tekstam, kas tika piemērots lietā, kurā tika pasludināts 2014. gada 27. februāra spriedums *Ezz* u.c./Padome (T-256/11, EU:T:2014:93). Konkrētāk, 2014. gada 27. februāra sprieduma *Ezz* u.c./Padome (T-256/11, EU:T:2014:93) 66. punktā Vispārējā tiesa lēma, ka ar šo kritēriju ir aptvertas personas, pret kurām ir vērsta kriminālvajāšana par "valsts līdzekļu piesavināšanās" faktiem, un tā neizskatīja, vai attiecīgās valsts, proti, Ēģiptes, tiesiskajā iekārtā ir sniegta juridiskā aizsardzība, kura varētu tikt salīdzināta ar to, kāda tiek garantēta Savienībā.

171 Katrā ziņā, tāpat kā to ir norādījusi Padome tiesas sēdē, ir jāatzīmē, ka pastāv ievērojama atšķirība starp tādiem ierobežojošiem pasākumiem kā lietā, kurā tika pasludināts 2014. gada 16. oktobra spriedums *LTTE*/Padome (T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885), kas attiecās uz cīņu pret terorismu, un tiem, kuri, kā tas ir šajā lietā, ir saistīti ar sadarbību starp Savienību, no vienas puses, un jaunajām trešās valsts, proti, Ukrainas, iestādēm, no otras puses.

172 Patiesībā cīņa pret terorismu, kurā Padome sniedz ieguldījumu, nosakot ierobežojošus pasākumus pret noteiktām personām vai vienībām, nav obligāti saistīta ar sadarbību ar trešās valsts iestādēm, kurā ir notikusi režīma maiņa un ko Padome ir nolēmusi atbalstīt. Turpretī šāds ir attiecīgo ierobežojošo pasākumu gadījums šajā lietā, tāpat kā tas bija to ierobežojošo pasākumu gadījumā, uz kuriem attiecās lieta, kurā tika pasludināts 2014. gada 27. februāra spriedums *Ezz* u.c./Padome (T-256/11, EU:T:2014:93), kas ir apstiprināts apelācijas instancē ar 2015. gada 5. marta spriedumu *Ezz* u.c./Padome (C-220/14 P, EU:C:2015:147).

173 Tādējādi, ja Padomes acīmredzamā politiskā izvēle, kas izpaužas kā sadarbība ar jaunajām Ukrainas iestādēm, kuras tā uzskata par uzticību pelnījušām, lai tostarp ļautu tām atgūt, iespējams, piesavinātos valsts līdzekļus, "lai nostiprinātu un atbalstītu tiesiskumu" Ukrainā, būtu pakļauta nosacījumam, ka, neraugoties uz faktu, ka šī valsts ir Eiropas Padomes dalībvalsts un ir ratificējusi ECPAK, Ukrainas valsts, nekavējoties pēc režīma maiņas, garantē tādu pamattiesību aizsardzības līmeni, kas atbilst Savienībā un tās dalībvalstīs garantētajam līmenim, tad būtībā tiktu aizskarta Padomei piešķirtā plašā rīcības brīvība attiecībā uz to vispārējo kritēriju definēšanu, ar ko tiek noteikts to personu loks, kam var tikt piemēroti ierobežojoši pasākumi šo jauno iestāžu atbalstam (skat. iepriekš 136. punktu).

174 Īstenojot šo plašo rīcības brīvību, Padomei tātad ir jābūt brīvai uzskatīt, ka pēc režīma maiņas Ukrainas iestādes ir pelnījušas atbalstu, ciktāl tās uzlabo demokrātiju un tiesiskuma ievērošanu Ukrainā salīdzinājumā ar stāvokli, kāds tur bija pārsvarā iepriekš, un ka iespējas nostiprināt un atbalstīt tiesiskumu izpaužas kā līdzekļu iesaldēšana personām, kas ir identificētas kā atbildīgās par Ukrainas valstij piederošo līdzekļu piesavināšanos, un šajā jēdzienā pēc 2015. gada janvāra notikumiem tiek iekļautas arī personas, par kurām Ukrainas iestādes veic izmeklēšanu par valsts līdzekļu piesavināšanos vai līdzdalību šādās piesavināšanās darbībās un par pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu vai līdzdalību šādā ļaunprātīgā izmantošanā.

175 Līdz ar to tikai tad, ja Padomes politiskā izvēle atbalstīt jauno Ukrainas režīmu, ieskaitot sadarbību, no kuras izriet ierobežojošie pasākumi šajā lietā, izrādītos acīmredzami kļūdaina, tostarp tādēļ, ka šajā valstī pēc režīma maiņas tiek izdarīti sistemātiski pamattiesību pārkāpumi, iespējamai atbilstības neesamībai starp pamattiesību aizsardzību Ukrainā un to, kāda pastāv Savienībā, varētu būt ietekme uz šo pasākumu paturēšanu spēkā attiecībā pret prasītāju. No šīs prasības pārbaudes izriet, ka tā tas nav šajā lietā.

176 Šajā lietā ir jānorāda, ka prasītāja izvirzītie pierādījumi nav ne tādi, ar ko var tikt atspēkota pret viņu izvirzīto apsūdzību ticamība saistībā ar valsts līdzekļu piesavināšanās faktiem, kā tas ir izskatīts iepriekš, ne arī pietiekami, lai pierādītu, ka viņa atsevišķo situāciju būtu ietekmējuši trūkumi, uz ko viņš atsaucas attiecībā uz Ukrainas tiesu sistēmu procesā, kas attiecas uz viņu un kas ir pamatā lēmumam paturēt spēkā pret viņu noteiktos ierobežojošos pasākumus.

177 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāizdara secinājums, ka Padome, uzskatīdama, ka 2014. gada 10. oktobra vēstulē bija sniegts pietiekams faktiskais pamats, kas pierāda to, ka apstrīdēto aktu pieņemšanas datumā pret prasītāju bija uzsākts kriminālprocess par valsts līdzekļu piesavināšanos [*konfidenciāla informācija*], un uz šī pamata paturot prasītāja vārdu sarakstā, ir izpildījusi tai uzlikto pierādīšanas pienākumu un nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

178 Šādos apstākļos piektais pamats ir jānoraida.

179 Līdz ar to prasība ir jānoraida kopumā un nav jāizskata ne prasītāja lūgtie procesa organizatoriskie pasākumi, ne Padomes pakārtoti iesniegtais lūgums paturēt spēkā Lēmuma 2015/364 sekas.

Par tiesāšanās izdevumiem

180 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Padomes prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *Mykola Yanovych Azarov* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Berardis Spielmann Csehi

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2017. gada 7. jūlijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 1

Fakti pēc prasības celšanas 4

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 4

Juridiskais pamatojums 5

Par pirmo pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu 5

Par otro pamatu – pamattiesību pārkāpumu 7

Par ceturto daļu – tiesību uz aizstāvību pārkāpumu 7

Par pirmo daļu – tiesību uz īpašumu pārkāpumu 9

Par otro daļu – tiesību veikt saimniecisku darbību pārkāpumu 11

Par trešo daļu – ierobežojošo pasākumu nesamērīgo raksturu 12

Par trešo pamatu – pilnvaru nepareizu izmantošanu 12

Par ceturto pamatu – labas pārvaldības principa pārkāpumu 13

Par piekto pamatu – acīmredzamu kļūdu novērtējumā 15

Par tiesāšanās izdevumiem 22